

ಬಿಂಬಗಳ ಲೋಕ

ಇದು ಬಿಂಬಗಳ ಕಾಲ. ಛಾಯಾಚಿತ್ರಗಳ ಕಾಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಮೋಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಆ ಮೋಹದಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇರುವ 'ಸೆಲ್ಫಿ ಯುಗ.'

ಕ್ಯಾಮರಾಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ಲಿಕ್ಕಿಸಿದ ಫೋಟೋಗಳನ್ನು ಸ್ಟುಡಿಯೋಗಳಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಿ, ಕಟ್ಟುಹಾಕಿಸಿ, ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ತೂಗುಹಾಕುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಈಗ ಅಷ್ಟಿಲ್ಲ. ಕ್ಲಿಕ್ಕಿಸಿದ ಫೋಟೋಗಳೆಲ್ಲ ಮುದ್ರಣಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹುತೇಕ ಫೋಟೋಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಮನೆಯ ಗೋಡೆಗಳ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಯುಷ್ಯ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಛಾಯಾಚಿತ್ರಗಳು, ಅಂತರ್ಜಾಲ ಯುಗದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸಂಚಾರಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಫೋಟೋವೊಂದನ್ನು ಕ್ಲಿಕ್ಕಿಸುವುದು, ಅದನ್ನು ಅಂತರ್ಜಾಲಕ್ಕೆ ಊಡಿಸುವುದು, ಆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ವಿಶ್ವದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳ ಜನರು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದು - ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ವಿಶ್ವದ ಯಾವುದೋ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಘಟಿಸುತ್ತಿರುವ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ಡಿಜಿಟಲ್ ಪರದೆಯ ಮೇಲೆ ಅದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತು ನೋಡುವುದು ಈಗ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಾಕಾರಗೊಂಡಿರುವುದು 'ಬಿಂಬಗಳ ಲೋಕ' ದಲ್ಲಿಯೇ.

ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವೂ ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ಬಿಂಬವನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವ ನಾವು, ಆ ಬಿಂಬಗಳು ನಮಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇವೆಯೇ? ಸರಳವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಾವು ನೋಡುವ ಫೋಟೋ ನಮಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೂ ಏನು?

ಫೋಟೋ ಎನ್ನುವುದು ಜೀವನದ ಒಂದು ಕ್ಷಣದ ದಾಖಲಾತಿ; ಕಾಲ ಮತ್ತು ನೆನಪುಗಳ ಸ್ಥಿರೀಕರಣದ ನಿಕ್ಷೇಪ. ಈ ನಿಕ್ಷೇಪ, ಭೂತಕಾಲದ ಕ್ಷಣವೊಂದನ್ನು ನೋಡುಗರ ಮನದಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಂತಿರುತ್ತದೆ. ಕಳೆದುಹೋದ ಕ್ಷಣ, ಬಿಂಬದ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮೆದುರು ಮತ್ತೆ ಅನಾವರಣಗೊಂಡು ಭಾವೋತ್ಸರ್ಜನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಫೋಟೋ ನೋಡಿದಾಗ, ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಪುಲ್ಲಗೊಳ್ಳುವಂತೆ, ಆದ್ರ್ವಗೊಳ್ಳುವಂತೆ, ತಲ್ಲಣಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಲೂಬಹುದು. ಹತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಫೋಟೋ ನೋಡಿ. ಆ ಫೋಟೋದಲ್ಲಿನ ಹಾಗೂ ಇಂದಿನ ನಾವು ಒಬ್ಬರೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ದೇಹಚರೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಕಣ್ಣುಗಳ ಹೊಳಪು ಮಾಸಿರಬಹುದು. ತಲೆಗೂದಲು ನರೆತೀರಬಹುದು. ದೇಹದ ಬಿಗು ಸಡಿಲಾಗಿರಬಹುದು. ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳೆಲ್ಲ ಏನನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಕಾಲದ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದೆವು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಈ ರೂಪಾಂತರಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಮನೆಗಳ ಗೋಡೆಗಳ ಮೇಲೆ, ಆಲ್ಬಂ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ, ಮೊಬೈಲ್-ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಪರದೆಗಳಲ್ಲಿ, ಪರ್ಸನ್ ಮೆತ್ಸೆಯಲ್ಲಿ ಫೋಟೋಗಳು ಜತನವಾಗಿರುತ್ತವೆಯಷ್ಟೆ. ಫೋಟೋಗಳ ಈ ಸ್ಥಾನಗಳು, ಅವು ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಗೋಡೆಯ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋ ಪರ್ಸನ್‌ನೊಳಗೆ ಬಂದಾಗ ನುಸುಳುಕೋರನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತೆ, ಡಿಜಿಟಲ್ ಪರದೆಯ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬರುವುದೂ ಅಸಹಜವೇ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಫೋಟೋಕ್ಕೂ ಅದರದ್ದೇ ಆದ ಸ್ಥಾನವಿದೆ.

ಶಾಲೆ ಕಾಲೇಜು ದಿನಗಳ ಗ್ರೂಪ್ ಫೋಟೋಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಮದುವೆ ಆಲ್ಬಂಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿರುವ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಈಗ ಅದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಭೌತಿಕ ಆಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳೂ ಬದಲಾಗಿವೆ. ಕೆಲವರೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ-ಪ್ರೇಮ ಈಗಲೂ ಉಳಿದಿರಬಹುದು. ಕೆಲವರೊಂದಿಗಿನ ಮುನಿಸು ತಿಳಿಯಾಗಿರಬಹುದು. ಕೆಲವರ ಈಗಿನ ವಿಳಾಸ ತಿಳಿಯದಿರಬಹುದು. ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಕೇವಲ ನೆನಪಾಗಿಯಷ್ಟೇ ಉಳಿದಿರಬಹುದು. ಫೋಟೋ ತೆಗೆಯುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಂಭ್ರಮ, ಈಗ ವಿಷಾದದ ಬಿತ್ತರದಂತೆ ಗೋಚರಿಸಬಹುದು. ಗ್ರೂಪ್ ಫೋಟೋ ಎನ್ನುವುದು ಭಾವಗೀತೆಗಳ ಸಂಕಲನವಿದ್ದಂತೆ. ಅದು ನವರಸಗಳ ನರ್ತನಶಾಲೆ.

ಫೋಟೋ ಯಾವುದೇ ಆಗಿರಲಿ, ಅದು ಭೂತ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿನ ನಮ್ಮ ಸವಕಳಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರುವಂತಿದೆ. ಈ ಫೋಟೋಗಳಿಂದ ನಾವು ಏನನ್ನಾದರೂ ಕಲಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ? ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೊಳೆತ ನರೆಗೂದಲಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ನಶ್ವರತೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ರಾಜನಂತೆ, ಈ ಫೋಟೋಗಳು ನಮಗೆ ಯಾವ ಹೊಳಹನ್ನಾದರೂ ಕರುಣಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಈ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಗೆ ಉತ್ತರ

ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೆವಿನ್ ಕಾರ್ಟರ್‌ನ ಛಾಯಾಚಿತ್ರವನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕಾರ್ಟರ್ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾದ ವೃತ್ತಿಪರ ಛಾಯಾಗ್ರಾಹಕ. ಬರಗಾಲ ಮತ್ತು ಬಂಡುಕೋರರ ಹಿಂಸಾಚಾರದಿಂದ ಬೆಂಕಿಯ ಕುಲುಮೆಯಾಗಿದ್ದ ಸೂಡಾನ್‌ನಲ್ಲಿನ ಜನಜೀವನವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವಾಗ, ದಾರುಣ ಚಿತ್ರವೊಂದು ಕಾರ್ಟರ್ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಮೂಳೆಚಕ್ಕಳಗಳ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಗಂಜಿಕೇಂದ್ರದತ್ತ ಹೋಗಲು ತೆವಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಸನಿಹದಲ್ಲೇ ರಣಹದ್ದೊಂದು ಆ ಬಾಲಕಿಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದೆ. ಯಾರಿಗೆ ಯಾರು ಅನ್ನ? ಕಾರ್ಟರ್ ತೆಗೆದ ಆ ಫೋಟೋ ವಿಶ್ವಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆಯಿತು. ಪುಟಿಟ್ಟಿರ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೂ ಪಾತ್ರವಾಯಿತು. ಆದರೆ, ಆ ಫೋಟೋ ತೆಗೆಯುವಾಗ, ನಂತರದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಟರ್ ಅನುಭವಿಸಿದ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಯಾವ ಫೋಟೋದ ಸಾಕ್ಷ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ಫೋಟೋ ಕ್ಲಿಕ್ಕಿಸಿದ ನಂತರ ಕಾರ್ಟರ್, ಹದ್ದನ್ನು ಓಡಿಸಿ ಬಾಲಕಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದನಂತೆ. ನಂತರ, ಆ ಬಾಲಕಿ ಏನಾದಳು? ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ, ಆ ಬಾಲಕಿ ದುಸ್ಥವ್ಯದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿನವರೆಗೂ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳಂತೆ. ಕಾರ್ಟರ್ ತೆಗೆದ ಆ ಫೋಟೋ, ಮನುಷ್ಯಲೋಕದ ವೈರುಧ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ಭಾಷ್ಯದಂತೆ ನಮ್ಮೊಂದಿಗಿದೆ.

ಕಾರ್ಟರ್ ತೆಗೆದ ಫೋಟೋದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಎಲ್ಲ ಬಿಂಬಗಳಿಗೂ ಇರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ನಾವು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಫೋಟೋದ ಹಿಂದೆಯೂ ಒಂದೊಂದು ಕಥೆ ಇರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಆ ಕಥೆಗೆ ನಮ್ಮೊಳಗನ್ನು ಆದ್ರ್ವಗೊಳಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಶಕ್ತಿ ನಮ್ಮ ಅರಿವು ಮತ್ತು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಹೋದರೆ, ಅದು ಫೋಟೋದ ಮಿತಿಯಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಸಂವೇದನೆ ಜಡಗೊಂಡಿರುವ ಸ್ಥಿತಿ. ಒಂದು ಬಿಂಬ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗಿವೆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಮತ್ತೊಂದು ಬಿಂಬವೂ ನುಸುಳತೊಡಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಸಂಖ್ಯ ಬಿಂಬಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತ, ಅವುಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ಯಾವ ಬಿಂಬವೂ ತನ್ನ ನಿಜರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಇಳಿದು ಉಳಿಯಲಾರದೇನೋ? ಹಾಗೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡಷ್ಟೂ ನಾವು ಮಾನವೀಯತೆಗೆ ಸಮೀಪವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ.

ಚಂಪಕಮಾಲಾ

ಮಾತೇ ಮತ್ತು

- ಶಾಂತತೆ ನಮ್ಮ ಸಹಜ ಗುಣ. ಅದನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಎರವಲು ಪಡೆಯಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತೇವೆ, ಇದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಚಡಪಡಿಕೆಗಳಿಗೂ ಕಾರಣವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. -ರಮಣ ಮಹರ್ಷಿ
- ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಬಯಸಿದರೆ ಸಹರಾ ಮರುಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ

ಓಯಿಸಿಸ್ ಹುಡುಕುವಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾದೀತು. ಮನುಷ್ಯ ಬಾಳಬೇಕಾದರೆ ಆ ಓಯಿಸಿಸ್‌ನು ಹುಡುಕಲೇಬೇಕಲ್ಲ. -ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ

• ಯಾರು ಅಸಂತುಷ್ಟಿಯಿಂದ

ಮುಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ನೆಮ್ಮದಿ ದೊರೆಯಲಿದೆ. -ಗೌತಮ ಬುದ್ಧ

- ಮನುಷ್ಯ ಎಷ್ಟೇ ಜಾಣನಾದರೂ ನಾಳೆಯ ದಿನ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯಲಾರದಂತಹ ದಡ್ಡನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. -ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ